

၅၁၆

နတ်ဂုဏ်ထားတဲ့ပုစ္ဆာ

အခန်း (၁)

သမိုင်းသစ်

သားအဖေ အသည်းအသန်ဖြစ်နေသည်။ ။

အမြန်လာပါ။

ကြီးနှင်းမုံ

ကျွတ်ခနဲ အသံပြုလျက် ဖေဖေကို စိတ်ပူတာထက် စိတ်ရှုပ်စွာ ညည်းညူမိလိုက်ခြင်းပင်။ သူ့ကို ပြန်ခေါ်ချင်တိုင်း အမျိုးမျိုး အကြောင်းပြနေကြ။

ဒါကြောင့် လည်း အဆက်အသွယ်လုပ်လို့ မရအောင်ဆိုပြီး ဖေဖေ ဖုန်းဝယ်ပေးတာကိုတောင် မယူခဲ့တာ။ ကိုယ် ဘယ်မှာ နေတယ်၊ ဘာလုပ် နေတယ်ဆိုတာလည်း ရေရေရာရာ မပြောခဲ့။

"သတင်းစာထဲက ခေါ်တယ်ဆိုတာ တကယ်ဖြစ်နေလို့ နေမှာ ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းမသွားလို့ မကောင်းဘူးထင်တယ်၊ ကျောင်းမပြီးခင်က ထားပါ၊ ပညာရေးကို အကြောင်းပြလို့ ရတယ်၊ အခုက ကျောင်းလည်း ပြီးပြီ၊ ဘယ်မှာ အလုပ်ဝင်မယ်ဆိုတာလည်း ယောင်လည်လည်နဲ့ ပြီးတော့ မင်းအဖေ သေရေးရှင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်၊ မသွားဖြစ်မှ တစ်ခုခုဆို မင်း နောင်တတွေ ရနေမှာ "

"ဂျာနယ်တိုက်မှာ နေ့စားနဲ့ ဝင်လုပ်နေတာလည်း ငါ့ထမင်းဖိုးနဲ့ အ

ဆောင်လခတော့ ရပါတယ်၊ ငါ့ရပ်တည်မှုအတွက် ငါ တွေးမပူဘူး။"

"သမိုင်းသစ်"

သီဟဇော်က နာမည်ခေါ်ရင်း သူ့ပခုံးကို ခပ်ဖိဖိ ဆုပ်ညှစ်၏။ သူ့လက်ထဲက သတင်းစာကို ဆွဲယူပြီးလည်း စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်ကာ

"မင်းက ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ ရောင့်ရဲနေရမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းအဖေယူထားတာ တောင်ကြီးမြို့ရဲ့ အထင်ကရလုပ်ငန်းရှင် သူဌေးမကြီးမဟုတ်လား၊ အခု သူ ယူထားတဲ့ မိန်းမလည်း သေပြီ၊ မင်းအဖေလည်း အသက်ကြီးပြီ၊ လုပ်ငန်းတွေ မနိုင်မနင်းနဲ့ မင်းအဖေကို မင်းမသနားဘူးလား။"

"ဒေါ်သိင်္ဂီနွယ်ရဲ့ တူမ ရွှေလုံမေတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ၊ အဲဒီပိုင်ဆိုင်မှုတွေက ငါနဲ့ မှ မဆိုင်တာ၊ အဲဒါတွေကို မမက်မောလို့ လည်း ဖေဖေဆီမသွားဘဲ ရန်ကုန်မှာ ငါ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း နေနေတာ။"

"ဘွဲ့ရတဲ့ အထိက သူတို့ အထောက်အပံ့ မကင်းခဲ့ဘူးမဟုတ်လား။"

"နောက်ထပ် ဘွဲ့တွေယူ၊ သင်တန်းတွေတက်ဖို့ ရွှေလုံမေနဲ့ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာဆက်သင်ဖို့ တိုက်တွန်းတာတော့ ငါ လက်မခံခဲ့ပါဘူး၊ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့။"

စကားဆက်ဖို့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နာကြည်းရိပ် စွန်းထင်းလာ၏။ သွားစေ့လျက် အံ့ကြိတ်မိတာလည်း ဟိုအရင်က အချိန်တွေအတိုင်း။

"ရွှေလုံမေရဲ့ အရိပ်အရောင်မကင်းတဲ့ နေရာမှာ ငါ မနေချင်ဘူး သီဟဇော်၊ ခံခဲ့ရတာတွေ ရင်နဲ့ မဆံ့ဘူး၊ နာကျင်ခဲ့ရတာလည်း ရင်ဘတ်ကြီးရဲ့ အပြင်ကိုတောင် လျှံထွက်နေတယ်၊ ဒဏ်ရာတွေက အခုခံစားနေရသလို သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ပန်းထွက်နေတုန်းပဲ။"

"ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မရင့်ကျက်သေးတဲ့ အချိန်က အကြောင်းတွေကို မေ့ပျောက်သင့်ပြီလို့ မတွေးဘူးလား"

"ငါ ခံခဲ့ရတာ အပေါ်ယံအလွှာတွေ မဟုတ်ဘူး ၊ ရင်ထဲထိ စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ဝင်ခဲ့တာ သိဟဇော်၊ ဒီအကြောင်းတွေ အကြိမ်ကြိမ် မင်းကို ပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်"

"ရွှေလုံမေအဒေါ် ဒေါ်သီဂီနွယ်က မိခင်တစ်ယောက်လို ကောင်းခဲ့တာကိုလည်း မင်း ပြောပြခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား"

"တူမဆိုးတစ်ယောက်ကို သူလည်း လွန်ဆန်နိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ကို အနိုင်ကျင့်နေတာ၊ မြင်နေသိနေရဲ့ နဲ့ ဒီအတိုင်း မမြင်ချင် မသိချင် ယောင်ဆောင်ပြီး မျက်နှာလွှဲနေတဲ့ အချိန်တွေလည်း ရှိခဲ့တာပဲ"

"ဒါက လူမမည်အရွယ်လေးမှာ မိဘတွေဆုံးသွားလို့ မိဘမဲ့တူမလေးကို မပြောရက်မဆိုရက် အလိုလိုက်ရတဲ့ မေတ္တာတွေကြောင့် ပါ၊ မင်းပဲပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ ဒေါ်သီဂီနွယ် ချမ်းသာသမျှတွေက ရွှေလုံမေ မိဘတွေရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေလည်း ပါတယ်ဆို၊ အဲဒါကြောင့် လည်း သည်းခံပေးရတာလည်း ပါမှာ ပါ"

"သိဟဇော်"

"အင်း"

"မင်းလည်း ငါနဲ့ ပတ်သက်သမျှတွေ တော်တော်သိနေပြီ၊ ဒါနဲ့ တောင် ငါ့ခံစားချက်တွေကို ဘာလို့ နားလည်မပေးတာလဲ"

သိဟဇော် ခပ်ဟဟပြုံး၏။ ပြီးမှ အုပ်ဆောင်းကိုဖွင့်ကြည့်ကာ ဘာမှ မရှိတာကိုမြင်တော့ ဆောင့်ခနဲ ပြန်အုပ်ချသည် ။

"ငါက ဘဝသမား"

"ဘာဆိုလဲ"

"မင်းနဲ့ အခြေအနေချင်း မတူတာကို ပြောတာ၊ အဆောင်တစ်ခုတည်းမှာ တစ်ခန်းထဲ အတူတူနေရပေမယ့် ငါကမိထွေးနဲ့ မွေးထားတဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေကို ထောက်ပံ့ဖို့ အံ့နာခပေးပြီး ဆိုက်ကားနင်းနေရတာ၊ သူတို့ တွေ ကျောင်းအပ်ချိန်နဲ့ အဖေကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ အလုပ်မဆင်းနိုင်တဲ့ အချိန်ဆို အတိုးနဲ့ ပိုက်ဆံချေးပြီး လွှဲရသေးတယ်၊ တကယ်ဆို မင်းလိုမျိုး တာဝန်မရှိဘူးလို့ တွေးပြီး မသိသလို နေရင်လည်း ဖြစ်တာပဲ"

"ငါ့ကို တာဝန်မဲ့တယ်လို့ ပြောချင်တာလား"

"တာဝန်မကင်းတာတော့ အမှန်ပဲလေ၊ အခုက ရွှေလုံမေကို စိတ်နာတာနဲ့ မင်းအဖေအပေါ် သားတစ်ယောက် တာဝန်ကျေလို့ လား၊ ငါဆိုရင် ငါ့အဖေ နောက်မိန်းမနဲ့ မွေးထားတဲ့ ကလေးတွေကြောင့် ပညာတောင် ဆုံးခန်းတိုင်အောင် မသင်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ အရင်းတွေလို တွေးပူပြီး ဒီမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရုန်းကန်ပြီး ငွေရှာပေးနေတယ်"

"ရွှေလုံမေက ငါ့အဖေနဲ့ မွေးထားတာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ မယားပါ သမီးလို ဆွေမျိုးသားချင်းလိုလည်း သံယောဇဉ်ဖြစ်လို့ မရဘူး၊ ဒေါ်သိင်္ဂီနွယ်ရဲ့ တူမ မပတ်သက်သလို နေလို့ ရတယ်"

"သူမိဘတွေရဲ့ ကျေးဇူးမကင်းလို့ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ မင်းတို့ သားအဖ ရပ်တည်နေနိုင်တာတော့ မင်း ငြင်းလို့ မရဘူးမဟုတ်လား၊ အရင်ကတည်းက မင်းအဖေကို အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို နှိမ့်ချဆက်ဆံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ဆို"

ဒါကိုတော့ သူ မငြင်းနိုင်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြဖြစ်သည် ။ ဒီအဆောင်ကို ပြောင်းလာကတည်းက အတူနေဖြစ်သော သီဟဇော်က စိတ်ရင်းစေတ

နာကောင်းသလို သူ့အပေါ်လည်း အနစ်နာခံ ပေါင်းတာမို့ ကိုယ့်အကြောင်းတွေအကုန်ပြောပြထားခဲ့ခြင်းပင်။ ငယ်က ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလာရသည့် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ မဟုတ်သော်လည်း သီဟဇော်က ဘဝနာသူဝီဝီ ရင့်ကျက်မှု၊ နားလည်မှုရှိသူဟု ပြောရမည်။

သူ့ကို အမြဲဖျောင်းဖျနားချ၍ အခြေအနေတစ်ခုကိုလည်း နှိုင်းယှဉ်ချိန်ထိုးပြတတ်၏။

ဒါတွေကြောင့် လည်း သီဟဇော်ကို လေးစားခင်မင်မိတာပါ။

"ဒါ ဘယ်လဲ"

"ထမင်းသွားစားအောင်လေ"

"မနက်သွားဖို့ ဘာမှ မပြင်ဆင်တော့ဘူးလား"

"ညကားနဲ့ လိုက်မှ ဟိုကို မနက်ရောက်ရင် အဆင်ပြေတာ"

"အချိန်တွေ အရမ်းနောက်ကျမနေဘူးလား၊ မင်းအဖေ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင်"

"ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ တမင်သက်သက် ငါ့ကို ခေါ်တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်"

"မဖြစ်ဘဲနဲ့ တော့ သတင်းစာထဲကနေ အသည်းအသန်ဆိုတာကြီး မထည့်လောက်ပါဘူးကွာ၊ ဖြစ်ခဲ့ရင်"

"ငါသွားမှာ ပါ၊ မနက်ကားနဲ့ လိုက်ရင် မန္တလေးမှာ ညအိမ်နေရမှာ ဘာမှ မထူးဘူး၊ မန္တလေးရောက်တဲ့ အချိန်မှ အဲဒီကနေ ကားထွက်ချိန်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် တောင်ကြီးဂိတ်မှာ ကိုနေဒွန်း ဂျစ်ကားနဲ့ လာကြိုလိမ့်မယ်"

"စကားပြေကို နှုတ်ဆက်ဦးမှာ လား"

"ပြန်လာမှာ ပဲဥစ္စာ၊ နှုတ်မဆက်တော့ပါဘူး"

"မင်းကိုရော သူ အဖြေပြန်ပေးပြီလား"

"ငါ့ကိုက အလုပ်မည်မည်ရရ မရှိသေးလို့ သေသေချာချာ အဖြေမတောင်းရသေးတာ၊ အခုပုံစံနဲ့ ဆို အခြေအနေက အရမ်းကွာဟတယ်မဟုတ်လား၊ စကားပြေတို့ ပြည့်စုံချမ်းသာတာ မင်းလည်း သိသားနဲ့ "

"အခြေအနေချင်းတူချင်ရင် မင်းအဖေဆီမှာ နေလိုက်ရင် ဖြစ်သားနဲ့ ကွာ၊ မင်း တလွဲမာနကြီးနေတာ"

ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းရမ်းလိုက်ရင်း သက်ပြင်းတွေ မှုတ်ထုတ်မိ၏။ အတူ ထရပ်လာသော သီဟဇော် ပခုံးကိုဖက်ကာ

"ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ မာနကိုတော့ ငါ ကိုးကွယ်နေဖြစ်ဦးမှာ ပဲ၊ မာနသာမရှိခဲ့ရင် ရွှေလုံမေရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်မှာ ပြားပြားဝပ်နေခဲ့ရလောက်ပြီ"

"အခု မင်း ပြန်သွားရင် သူနဲ့ မတွေ့ရလောက်ပါဘူး၊ သူ နိုင်ငံခြားက ပြန်မရောက်သေးဘူး မဟုတ်လား"

"ထင်တာပဲ၊ ကျောင်းပြီးတာတောင် ဟိုမှာ ဆက်နေနေဦးမယ်ဆိုတော့"

"ဒေါ်သိင်္ဂီ ဆုံးတဲ့ အချိန် ပြန်လာတုန်းက မင်းနဲ့ တွေ့သေးတယ်ဆို"

"သူ့ကြောင့် ပဲ ရက်လည်တဲ့ နေ့အထိတောင် မနေဘဲ ငါ ပြန်လာခဲ့တာ၊ အကျင့်တွေမပျောက်သေးဘူး၊ မောက်မောက်မာမာနဲ့ အထက်စီးကနေ ဆက်ဆံတယ်၊ သူ့အိမ်မှာ ခိုင်းထားတဲ့ ကျွန်လောက်ပဲ သဘော

ထားတယ်"

"ကဲပါကွာ ဒါတွေစဉ်းစားမနေနဲ့ တော့၊ ထမင်းဆိုင်ပိတ်သွားဦးမယ်၊ သွားရအောင် တော်ကြာ မြို့ထဲဆင်းဝယ်စားရင် ဈေးကြီးကကြီးနဲ့ ၊ ဪော် ဟိုနေ့ကမှ အိမ်မှာ ပိုက်ဆံလွှဲထားလို့ မင်းကို လက်ဆောင်နည်းနည်းပဲ ဝယ်ပေးနိုင်တော့မယ်"

"ပေးစရာလားကွာ၊ မင်းပဲ အဆင်ပြေအောင် နေစမ်းပါ၊ ငါ ပြန်လာရင် မင်းအိမ်လှမ်းပေးဖို့ ပါ လက်ဆောင်တွေ အများကြီး ယူလာခဲ့မယ်"

"အေးပါ မျှော်နေမှာ ပေါ့ကွာ၊ မင်း မရှိရင် တော့ အခန်းထဲမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေတော့မှာ ပဲ၊ အဆောင်လခ နှစ်ယောက်စာ ငါပေးထားလိုက်ပါမယ်"

"မလုပ်ပါနဲ့ ငါပေးခဲ့ပါမယ်၊ နောက်တစ်ယောက် အစားထိုးရင် မင်း သူငယ်ချင်းအသစ် ရနေမှာ စိုးလို့ "

"အဟင်း အဲလိုလုပ်ပါ့မလား၊ မင်းက ငါ့အတွက် အခင်ရဆုံး သူငယ်ချင်းပါ"

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြော လမ်းထိပ်ထွက်လာကြကာ ဒေါ်ပုမဆိုင်မှာ ထမင်းဝယ်စားကြသည် ။ အပြန်မှာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ဝယ်၍ နှစ်ယောက်ခွဲသောက်ပြီးမှ အိပ်ရာဝင်ကြ၏။

မနက်မိုးလင်းထိ ဟိုတွေးဒီတွေးနှင့် သမိုင်းသစ် အိပ်လို့ မပျော်၊ ညကားစီးပြီး သွားရမှာ မို့ ကားပေါ်မှာ တော့ တစ်လမ်းလုံး အိပ်လိုက်နေလည်း အိပ်မက်တောင် မက်လို့ ရသည် ပဲ။

အခန်း (၂)

"အဖေ ဒေါ်သိင်္ဂီနွယ်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ် သား"

"ဗျာ သားကို စက်ရုံထဲလာတိုင်း အနိုင်ကျင့်တဲ့ ကောင်မလေးအဒေါ်နဲ့ လား"

"ဟုတ်တယ် သား၊ အဲဒီကောင်မလေးက သားကို မုန်းလို့ အနိုင်ကျင့်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်လို့ ခင်လို့ စတာပါ သားရဲ့ "

"အာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ သားကို တမင်သက်သက်ကို အနိုင်ကျင့်တာပါ၊ ခြံထဲလာရင် စက်ရုံတစ်ပတ် သားကို ကျောပိုးပိုးခိုင်းတာ၊ မပိုးရင် သူ့အဒေါ်နဲ့ တိုင်ပြောမယ်၊ စက်ရုံထဲကနေ ထွက်သွားအောင် လုပ်မယ်လို့ သူ အမြဲခြိမ်းခြောက်တယ်"

ဆယ်နှစ်သားအရွယ် သူ ပြောသော စကားကို အဖေက အလေးအနက်မထားဘဲ ရယ်နေသည် ။ အသက်အရွယ်ချင်း အတူတူရွှေလုံမေ ဆိုသော ကောင်မလေး ဗိုလ်ကျတာကို မခံနိုင်ပါ။

သူမတို့ ပိုင်သော ကားလေးနှင့် ခြံထဲကို အလည်အပတ် ရောက်လာတိုင်း သူ့ကို ဟိုဟာခိုင်း ဒီဟာခိုင်းနှင့် နှင်းမှုန်ဖွေးဖွေးကျနေသော စက်ရုံနောက်က မြေကွက်လပ်မှာ ချွေးစို့အောင် ကြက်တောင်ရိုက်ပြီဆိုရင်လည်း ဘယ်ဘက်ကိုကျကျ သူ့ကိုပဲ အပြေးအလွှား ကောက်ခိုင်းတတ်သည်

ညစ်ပတ်ပြီး သူမ နိုင်သလိုလိုနှင့် ကုန်းပိုးခိုင်းပြီဆို ကျောတွေရင်
တွေအောင့်၍ ချွေးပြန်ရသည် အထိပါ။

"ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အီးပေါလောကြီး၊ ငါ့ကိုတောင် မနိုင်ဘူးလား ဟဲ့
မြင်း မြန်မြန်ပြေးစမ်းပါ။ တက်ကလုတ် တက်ကလုတ်"

ကျောကိုလည်း တပြန်းပြန်းရိုက်သေးကာ ဝမ်းနည်းနာကျင်ရတာ
ဘယ်သူက ငဲ့ညှာပေးခဲ့လို့ လဲ။

"သူ့မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိလို့ မေတ္တာငတ်နေတာပါကွယ်၊ သား
ကို ခင်တွယ်လွန်းလို့ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို ခြံထဲကို လိုက်ပို့ပါလို့ ပဲ
အမြဲပြောနေတာ၊ သားက ညီမလေးကို သည်းခံလိုက်ပါကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်
က သားအတွက် ကျောင်းဝတ်စုံလေးတွေ အသစ်ဝယ်ပေးမယ်နော်၊
သားက လိမ္မာပါတယ်"

ဒေါ်သီဂီနွယ်က တူမကို အပြစ်မမြင်သည့် အပြင် သူ့ကိုမက်လုံး ပေး
၍ သည်းခံခိုင်းနေသေးသည် ။ အဖေကလည်း

"သူက ဖေဖေတို့ အလုပ်ရှင်ရဲ့ သမီးလေး သားရဲ့ ၊ ရွှေလုံမေလေး မိ
ဘတွေမသေခင်က ဒီစက်ရုံထဲမှာ နေခွင့်ပေးခဲ့လို့ ဖေဖေတို့ မှာ နေစရာ
စားစရာရှိတာသားရဲ့ ၊ သားမေမေဆုံးတုန်းကလည်း သူတို့ ပဲ အစစ
တာဝန်ယူခဲ့တာ၊ အခု ဒေါ်သီဂီနွယ်ကလည်း အမွေနှစ်ခုပေါင်းပြီး ဖေဖေ
တို့ ရဲ့ အလုပ်ရှင်သူဌေး ဖြစ်သွားပြီ သူ့ကျေးဇူးကြောင့် လည်း ဖေဖေတို့
ဆက်နေခွင့်ရတာ၊ သားကိုလည်း ပညာသင်ပေးတယ်၊
လိုအပ်တာလည်း ထောက်ပံ့တယ်၊ သားက အဲဒါကို နားလည်ပြီး ရွှေလုံ
မေလေးကို သည်းခံနေရမယ်နော်သား"

သူဘာတွေမှားလို့ သူ့ကိုချည်း သည်းခံခိုင်းနေကြတာလဲ။ သူ့ဘက်က
ထိုကောင်မလေးကို ငိုအောင်ပင် မစဘူးပါ။ အနိုင်ကျင့် စော်ကားခံရပါ

များ လို့ ကလေးသဘာဝ ပြန်ပြောချင်ခဲ့တာတောင် မျက်နှာကိုပင် မော်
မကြည့်ရဲခဲ့။

"သားလေး ဖေဖေ လက်ထပ်မယ်ဆိုလို့ စိတ်ကောက်နေတာလား"

"ဟင် ဟုတ် ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအဒေါ်ကို လက်မထပ်ပါနဲ့ ဖေဖေရော၊
မေမေဘက်ကအမျိုးတွေ ရန်ကုန်မှာ ရှိတယ်ဆို၊ သားတို့ အဲဒီမှာ သွား
နေရအောင်နော် ဖေဖေ နော်"

"သား မေမေမှ မရှိတော့တာ၊ ဖေဖေတို့ သွားတော့ရော ဘယ်သူက
အသိအမှတ်ပြုမှာ လဲ၊ ဆွေမှန်းမျိုးမှန်းသိလည်း သူတို့ ဆီတော့ တွယ်
ကပ်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး သား၊ အားလုံးက ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြတယ်"

"အဲဒါဆိုလည်း သားတို့ ဘာသာ လုပ်ကိုင်စားမှာ ပေါ့"

"သားက ဘဝအကြောင်း ဘာမှ နားမလည်သေးဘူးပဲ၊ ငွေကြေး အ
ရင်းအနှီး မရှိရင် ပညာမတတ်ရင် ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ရုန်းကန်ရတာ
လွယ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး သား၊ အဆင်ပြေခဲ့မယ်ဆိုရင် သားမေမေနဲ့
ဖေဖေ ဒီတောင်ပေါ်မြို့ကို ရောက်လာစရာအကြောင်း မရှိဘူး"

"ဖေဖေကလည်း "

"ပြီးတော့ ကျေးဇူးရှိတဲ့ သူတွေကို ဘယ်လိုစွန့်ခွာဖို့ ကြိုးစားရမလဲ၊
အခုဆိုရင် ဒေါ်သီဂီနွယ်ခမျာ အစ်မလင်မယား ကားမှောက်ပြီးဆုံးသွား
လို့ အားကိုးရာမဲ့နေရတာ၊ လူမမည်အရွယ် ရွှေလုံမေလေးနဲ့ မိန်းမ
သားနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာ သား၊ ဖေဖေတို့ မှ မစောင့်ရှောက်
ရင် ဟိုက ဒီက ပမာမခန့် စော်ကားအနိုင်ကျင့်တဲ့ လူတွေကြောင့် ဘ
ယ်လောက်များ အားငယ်ကြမလဲ"

သူ ကလေးပီပီ အဖေပြောတာတွေ နားထောင်လက်ခံ မပေးနိုင်ဘဲ

ခေါင်းတွင် တွင် ယမ်းနေမိသည်။ ။

"ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ရွှေလုံမေ အဒေါ်ကို မယူရဘူး ဖေဖေ၊ ရွှေလုံ မေနဲ့ အမျိုးမတော်ချင်ဘူး"

"သားလေး အဲလိုမပြောရဘူးလေ သားရဲ့ ၊ ဒေါ်သိင်္ဂီနွယ်နဲ့ လက်ထပ် ပြီးရင် ဖေဖေတို့ ဒီစက်ရုံကြီးထဲမှာ နေစရာမလိုတော့ဘူး၊ မြို့ထဲက နန်း တော်ကြီးလို ကြီးမားတဲ့ သူတို့ အိမ်ကြီးမှာ ပြောင်းနေရမှာ ၊ သား မောင်းချင်တဲ့ ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ကားတွေလည်း ရှိတယ်လေ သားရဲ့ ၊ ကျောင်းတက်ရင်လည်း သူတို့ အိမ်ကကားနဲ့ သားကိုလိုက်ပို့မှာ ၊ ကျောင်းမှာ မျက်နှာငယ်စရာ အောက်ကျစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ဖေဖေ က အရင်လို ခြံအလုပ်သမားတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ စက်ရုံ ပိုင်ရှင်ကြီး လုပ်ငန်းရှင်သူဌေး ဖြစ်သွားမှာ ၊ သားရော ဘယ်လောက်ဂုဏ်ရှိလဲနော် သား"

ဖေဖေပြောသမျှ အရာတွေမှန်သမျှ သူ ဘာမှ မမက်မောပါ။ ရွှေလုံ မေရဲ့ အနိုင်ကျင့်ခံရမှာ ကိုပဲ တွေးကြောက်နေခဲ့တာ။

ဒါပေမဲ့လည်း သူ ငြင်းဆန်မှုတွေ အရာမရောက်ခဲ့ပါ။ ဖေဖေက ဒေါ် သိင်္ဂီနွယ်နှင့် လက်ထပ်ပြီး မြို့ပေါ်က ဒေါ်သိင်္ဂီနွယ်တို့ အိမ်ကြီးကို အဖေ ရော သူရော ပြောင်းလာခဲ့ရသည်။ ။

"သွားသွား သူတောင်းစားလေး၊ ငါတို့ အိမ်ကို ဘာလို့ လာတာလဲ၊ ငါ တို့ အိမ် ညစ်ပတ်တော့မှာ ပဲ၊ ထွက်စမ်း အိမ်ထဲက ခုထွက်"

စူးစူးဝါးဝါး အော်သံလေးကြောင့် အထုပ်ကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပိုက် ထားလျက်က ရှေ့ဆက်ဝင်လို့ မရ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။ ဖေဖေက သူ့လက်ကို ဆွဲထားပြီး

"သမီးလေး ရွှေလုံမေ၊ ဘာဘတို့ က ဒီအိမ်သားတွေ ဖြစ်သွားပြီ သမီးနဲ့ လည်း အမျိုးတော်သွားပြီလေ သမီးရဲ့ ၊ သားက သမီးရဲ့ ကိုကိုလေသမီးရဲ့ ကိုကိုလို့ ခေါ်နေော်"

"အို မခေါ်နိုင်ပါဘူး၊ သူတောင်းစားလေးကို ဘာလို့ အစ်ကိုတော်ရမှာ လဲ၊ ဟင့်အင်း ဒီအိမ်ကြီးမှာ မထားဘူး သွားသွား"

"သမီး ရွှေလုံမေ"

ဒေါ်သိင်္ဂီနွယ် ရောက် လာပြီး ရွှေလုံမေ လက်ကလေးဆွဲသည် ။ ဆံပင်ပျော့ပျော့လေးကိုလည်း ဖွဖွပွတ်ကာ

"သမီးကို တီတီကြီး ဘာပြောထားလဲ၊ ဘာနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် သမိုင်းသစ်လေးလည်း ဒီအိမ်ရောက်လာမှာ သမီးနဲ့ ကစားဖော် ကစားဖက် ရတယ်လေ မဟုတ်ဘူး လား၊ အရင်လို သမီးပျင်းရင် ခြံထဲသွားစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဒီမှာ ကျောင်းလည်း အတူသွား ဆော့လည်း ဆော့ပေါ့ သမီးရဲ့ "

"ဟင် သူက လုံမေခိုင်းတာ အကုန်လုပ်မှာ လား"

"အင်း လုပ်မှာ ပေါ့ သမီးရဲ့ သမီး ကိုကိုဖြစ်သွားပြီပဲ ဥစ္စာ"

"တီတီကြီးကလည်း သူ့ကို ကိုကိုမခေါ်ချင်ပါဘူး၊ လုံမေက သူ့ထက် အကြီးပဲ၊ ဘာလို့ ခေါ်ရမှာ လဲ၊ ပိန်ပိန်ညှက်ညှက် သေးသေးလေးကို ကိုကိုခေါ်စရာလား"

"ဪ သမီးလေးကကွယ် နှစ်လငယ်ပေမယ့် ယောက်ျားလေးဆိုတာ ဘုန်းကံကြီးတယ်"

"မသိဘူး မသိဘူး၊ လုံမေ ခိုင်းတာလုပ်ရမယ့်သူကို လုံးဝ မခေါ်နိုင်ဘူး၊ အစ်ကိုလည်း မတော်နိုင်ဘူး"

"ကဲ သမီးသဘောပဲကွယ်၊ သမီးတို့ သွားဆော့ကြ၊ အခု ဧည့်သည်
တွေနဲ့ စကားပြောရဦးမယ်လေ သမီးရဲ့ နော်"

"ဒါဆို သူ့ကိုအိမ်ရှေ့ခေါ်သွားမယ်"

"အေးအေး ခေါ်သွား၊ မိုင်းလေး လုံမေနဲ့ လိုက်သွားနော်၊ ကြီးကြီးတို့
စကားပြောလိုက်ဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဖေဖေက သူ့လက်ထဲကအထုပ်လေးကိုပါ ဆွဲယူသွားချိန်မှာ သူက
ရွှေလုံမေ နောက်ကနေ ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ။

ရင်ထဲမှာ တော့ မခံချင်စိတ်လေးတွေ အစပျိုးလို့ ပါ။

သူတောင်းစားလေးလို့ သူမခေါ်တဲ့ အသံက...။

အခန်း (၃)

"ဟဲ့ သူတောင်းစားလေး ဒီကိုလာစမ်း"

"နင်ငါ့ကို သူတောင်းစားလို့ မခေါ်နဲ့ ၊ အဲလိုခေါ်ရင် နင်နဲ့ မဆော့ဘူး"

"

"အောင်မာ မဆော့ရဲ မဆော့ကြည့်ပါလား၊ တိတိကြီးနဲ့ တိုင်ပြောမှာ ပေါ့"

"ငါလည်း ငါ့ကို သူတောင်းစားလို့ ခေါ်တာ တိုင်ပြောမှာ ပဲ"

"ဟား ဟား နင်ကများ ငါ့တိတိကြီးကိုတိုင်မယ်၊ ငါ့တိတိကြီးနဲ့ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ဘာတော်လို့ လဲ"

"နင့်တိတိကြီးက ငါ့အဖေမိန်းမ ဖြစ်သွားပြီလေ၊ အဲဒါ ငါ့အမေပဲပေါ့"

"

"တော်ရပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ နင်တို့ က ငါတို့ ခြံထဲက အလုပ် သမား၊ ငါတို့ အခိုင်းအစေ ဒီထက်မပိုဘူးသိလား၊ ငါတို့ ကျွေးထားလို့ ထမင်းဝနေတာ သူတောင်းစား"

"ရွှေလုံမေ"

မခံမရပ်နိုင် သမိုင်းသစ် အော်လိုက်ချိန်မှာ ရွှေလုံမေ မျက်နှာ တင်း ထန်စူပုပ်သွားသည် ။ သူ့ခေါင်းကိုလည်း နှစ်ချက်လောက် ဒေါက်ခနဲ ဒေါက်ခနဲ ဆင့်ခေါက်ကာ

"နင်က မတန်မရာ ငါ့ကိုဘာလို့ အော်ရတာလဲ၊ သူတောင်းစားလေးရဲ့ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းကို မသိဘူးလား"

"ရွှေလုံမေ နင်ဘာလို့ ငါ့ခေါင်းကို ခေါက်တာလဲ"

"ခေါက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ"

"တောက် နင်နော် နင်"

"အီ တီတီကြီးရေ၊ ဒီမှာ လုပ်ပါဦး လုံမေကို အနိုင်ကျင့်နေတယ်"

ကိုယ်ကရွယ်ရုံရှိသေး၊ အော်ဟစ်ငိုယိုလိုက်သော
ရွှေလုံမေအသံကြောင့် လူကြီးတွေ ဝရန်းသုန်းကား ပြေးထွက်လာကြသည်။

"ဟဲ့ ဟဲ့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ကလေးတွေ"

"တီတီကြီး လုံမေကိုလေ သမိုင်းသစ်က ရိုက်တယ်"

"ဟင် ဘယ်နာသွားလဲ သမီးလေး၊ ကိုတောက်တွန်း ရှင့်သားကို ကြည့်ပြောပါဦး၊ လုံမေလေးက မိဘတွေမရှိတည်းက အရမ်း ဝမ်းနည်းအားငယ်တတ်တာ၊ အဲဒီအချိန်ဆို ဖျားလည်း ဖျားတတ်တယ်၊ လုံမေသမီးလေး လာလာ အိမ်ထဲသွားရအောင်နော်"

ဒေါ်သိင်္ဂီနွယ်က ရွှေလုံမေကို တယုတယပွေ့ချီ ခေါ်သွားသည်။ သူဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူးလို့ ဖြေရှင်းချိန်မရလိုက်။

"သမိုင်းသစ်"

ဖေဖေ လေသံမာမာကြောင့် သူ တုန်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဖေဖေက သူ့လက်ကို ခြံဝင်းထောင့်အထိ ဆွဲခေါ်သွား၏။

"မင်း လူဆိုးလား လူမိုက်လား"

"မ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဖေဖေ ဆိုးမသွန်သင်ထားတာရော နားမလည်ဘူးလား"

"နား နားလည်ပါတယ်"

"ဒါဆို ရွှေလုံမေကို ဘာလို့ အဲလိုလုပ်ရတာလဲ"

"သား ဘာမှ မလုပ်ဘူးဖေဖေ၊ သူကသာ သားကိုပြောဆို အနိုင်ကျင့်နေတာ၊ သားကိုလည်း သူတောင်းစားလို့ ခေါ်တယ်"

"ကိုယ်မှ မဟုတ်တာ အဲဒါနာစရာလား၊ မခံချင်အောင် စနောက်တာကို ငြိမ်နေလိုက်ရင် နောက်မပြောတော့ဘူးပေါ့၊ ရွှေလုံမေလေးက မိဘမရှိတော့ဘူး သား၊ ဘယ်လောက်သနားစရာ ကောင်းလဲ၊ ရွှေလုံမေလေးကို သားရဲ့ ညီမလေးလို့ တွေးကြည့်စမ်း"

"ဟင့်အင်း ရွှေလုံမေက သားညီမလေး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီဆိုးတဲ့ သူကို သား ညီမလေး မတော်ဘူး"

"သမိုင်းသစ် ဖေဖေပြောနေတဲ့ ကြားက မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဖေဖေရိုက်တာ ခံချင်လို့ လား"

"ဖေဖေ"

သူ ဝမ်းနည်းနာကျင်သွားသည် ။ ဖေဖေ တစ်ခါမှ သူ့ကို လေသံမာမာနှင့် ပင် မငေါက်ငမ်းဘူးပါ။

အခု ရွှေလုံမေနဲ့ ပတ်သက်မှ သူ့ကိုရိုက်ဖို့ တောင် စဉ်းစားပြီးလား။

သူ ဖေဖေကို ဆန္ဒပြသလို၊ လက်သီးဆုပ်ခေါင်းကြီးငဲ့၍ ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်သည် ။

"သမိုင်းသစ် အခုချက်ချင်း မင်းအချိုးကိုပြင်စမ်း၊ နောင်တစ်ခါ ရွှေ

လုံမေကို သည်းခံမလား၊ မခံဘူးလား"

သူ ခေါင်းမညိတ်ခေါင်းမခါ။ ကတိလည်း မပေးဘဲ ပေကပ်ကပ် လုပ်
နေတာမို့ ဖေဖေ စိတ်မရှည်တော့ဘူး ထင်သည်။ အနီးအနားရှိ တုတ်တ
စ်ချောင်းကိုကောက်ပြီး သူ့ကိုတစ်ဖက်လှည့်ကာ လက်ပိုင်စေ၏။

ဒေါ်သီဂီနွယ်နှင့် ရွှေလုံမေကို ကျေနပ်အားရစေချင်၍ သူ့ကို ရိုက်ပြ
တော့မည်ပေါ့။ မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်က မျက်ရည်စက်တွေ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမ
ရ လိမ့်ဆင်းကျလာတာကို ဒီအတိုင်းမသုတ်ဘဲ ပေရပ်နေလိုက်သည်။ ။

"မင်းက ဒီလိုကောင်လားကွ သမိုင်းသစ်၊ ဖြန်း ဖြန်း"

အားနှင့် နှစ်ချက်လောက် လွှဲရိုက်ခံလိုက်ရချိန်မှာ ကျောက ကော့တ
က်သွားပြီး ဒူးပါညွတ်ခွေကျ၏။

ငယ်ရွယ်သော စိတ်ခံစားမှုမှာ ဒဏ်ရာက သေရာပါသွားသည်။ ။

ရွှေလုံမေ နင်ကငါ့ကို အမုန်းဆုံး လူသားတစ်ယောက်...။

အခန်း (၄)

"သမိုင်းသစ်ကို ရိုက်ဆုံးမထားပါတယ်၊ နောက်အဲလို မဖြစ်စေရပါဘူး မသိင်္ဂီ"

"မိုင်းလေးအတွက် စိတ်မကောင်းပေမယ့် ကလေးချင်း ခဏ ခဏ ပြဿနာ မတက်စေချင်လို့ ပါ၊ အစ်ကိုနဲ့ မမက မှာ ထားခဲ့တာကြောင့် ရွှေလုံမေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်ရောကျွန်မရော တာဝန်အပြည့်ရှိနေတာ ရှင်သိတယ် မဟုတ်လား"

"အင်း သိပါတယ် မသိင်္ဂီ ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်စေချင်တာလည်း အဲဒါကြောင့် ဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ မသိင်္ဂီနဲ့ ရွှေလုံမေလေးအတွက် သူတို့ တော်တော် နောက်ဆံတင်းပြီး စိတ်မချနိုင်ဖြစ်ကြလို့ ဒီလို စီစဉ်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော့်လို အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို သဘောတူနိုင်ပါ့မလား"

"ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုတောက်ထွန်းက သစ္စာရှိရိုးသားတာကြောင့် လည်း ပါပါတယ်၊ အတူနေခဲ့တဲ့ သက်တမ်းလည်း ကြာပြီဆိုတော့ မသိင်္ဂီလည်း ယုံယုံကြည်ကြည် အားကိုးမိတာပါ၊ ရွှေလုံမေအတွက်လည်း တခြားသူထက် ကိုတောက်ထွန်းကို ကျွန်မလက်ထပ်လိုက်တာက ပိုပြီးလုံခြုံစိတ်ချရမယ် ထင်တယ်"

ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအတွက်ပါ ယုံကြည်စိတ်ချတာပါ ပြောလိုက်ချင်ပါသ

ည် ။ တကယ်ကို ကိုတောက်ထွန်းက မိမိတို့ မိသားစုအပေါ် သစ္စာရှိအား
ကိုးခဲ့ရသည့် သူပါ။ တောင်ပေါ်မြို့လေးကို ဇနီးသည် နှင့် အတူ ရောက်
လာခဲ့ပြီး အလုပ်ကိုကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ခဲ့သလို
လူမှုဆက်ဆံရေးလည်း အောက်သက်ကျေ ကျိုးနွံခဲ့သည် ။

ဇနီးသည် က သားလေးမွေးပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ဆုံးသွားခဲ့ပေမယ့်
စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် သောက်စားမူးယစ် ပေတေခဲ့တာမျိုးလည်း မရှိဘဲ အ
လုပ်အပေါ်မှာ ပဲ အာရုံစိုက်ခဲ့သည် ။ ဒါကြောင့် လည်း မမတို့ လင်မ
ယားက လက်ထပ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ မုဆိုးမဘဝဖြစ်ခဲ့ရသော မိမိနှင့်
သဘောတူကြည်ဖြူခဲ့တာ။

"ဒီဘက်ခေတ်မှာ သစ္စာရှိတဲ့ သူ ရိုးသားတဲ့ သူဆိုတာ ရှားတယ်ညီမ
လေး၊ ဘယ်လိုမျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာမှန်းလည်း မသိဘဲ၊ တက္ကသိုလ်
တက်ရင်းက ချစ်ကြိုက်မိတယ်၊ တက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့ သူဆိုတော့ အိမ်
ထောင်ရှိတဲ့ လူ တစ်ယောက်လို့ လည်း မထင်ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား၊ ကိုယ်နဲ့
လက်ထပ်ပြီး အရင်မိန်းမ မိသားစုက ပွဲကြမ်းပြီး ခြေလွန်လက်လွန်တွေ
ဖြစ်ကုန်ကြလို့ သေသွားရတယ်၊ ကိုယ်က မုဆိုးမဘဝရောက်သွားတယ်၊
ဘယ်လိုလူမျိုးကို ယုံကြည်ရမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုရွေးချယ်မလဲ"

တကယ်ကိုပဲ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရတာပါ။ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်
ဆိုတာကို ပစ်ယုံမိလိုက်တာက မိမိမှားတာ။

ထိုအချိန်တွေက ရူးမတတ်လို့ သွေးပျက်ခဲ့ရသည် ။ ဒါကြောင့် ပင်
အချစ်မရှာ အသစ်မရှာဘဲ မမတို့ အရိပ်မှာ ပဲ နေလျက် ခြံမှာ ရှိသည့်
ကော်ဖီစေ့စက်ရုံမှာ ပဲ စိတ်အာရုံတွေ နှစ်ထားလိုက်သည် ။

ဒီလိုနေရင်းနှင့် ကိုတောက်ထွန်းရဲ့ ရိုးသားကြိုးစားမှုတွေကို သတိ
ထားမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ လည်း မုဆိုးမရယ်လို့ ပမာမခန့် မ

ထိလေးစားပုံစံမျိုးမရှိခဲ့တာ လေးစားသင့်တာ အချက်တစ်ချက်ပင်။

"သူလည်း မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် ပရောပရီလုပ်တာမျိုး ချူမြိုက်စားချင်တဲ့ စိတ်မျိုးလည်း မရှိဘူး၊ မမတို့ လုပ်ငန်းတွေ အတွက် လည်း တကယ်ကို အားကိုးရတယ်၊ ညီမလေးလည်း အသက်ကြီးနေပြီ၊ ကျွန်းကိုင်းမှီကိုင်းကျွန်းမှီ ဆိုတာလည်း လိုတာပဲ ညီမလေး၊ မောင်တောက်ထွန်းနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ဘဝတစ်ခုကို လုံလုံခြုံခြုံထူထောင်ပါ"

ထိုသို့ အကြိမ်ကြိမ်နားချပြီး သိပ်မကြာခင် မမတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် မန္တလေးအသွားမှာ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားကြတော့ လူမမည် တူမလေးအတွက်ပါ စဉ်းစားစရာတွေ များ ပြားလာခဲ့သည် ။

လုပ်ငန်းကြီးတွေ ပိုင်ဆိုင်ပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိမိတို့ တူအရီး မိန်းမသားနှစ်ယောက်အတွက် ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုမှ လုံခြုံမှုမပေးနိုင်ပေ။

မမ မတိမ်းပါးခင် အချိန်လေးအတွင်းမှာ ကိုတောက်ထွန်းကို ခေါ်ပြီး

"မောင်တောက်ထွန်းရယ် ညီမလေးနဲ့ သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ၊ တခြားသူတွေထက် မင်းကိုပဲ ယုံကြည်တယ်၊ မင်းကိုပဲ အပ်ပါတယ်၊ ညီမလေး သိင်္ဂီကို လက်ထပ်ပြီး ကြီးပွားတိုးတက်အောင်မြင်အောင်လည်း ကြိုးစားပါ၊ မင်းတို့ အသက်ကြီးတဲ့ အခါ မင်း သားနဲ့ မမရဲ့ သမီးကိုပေးစားပြီး အမွေတွေ ဆက်ခံပါစေ၊ မမ စိတ်ချပါရစေ၊ မမကို ကတိပေးပါ မောင်တောက်ထွန်းရယ်"

မမရဲ့ နောက်ဆံတင်းမှုတွေအတွက် ကိုတောက်ထွန်းရော မိမိရော မျက်ရည်မဆည်နိုင်ဘဲ ကတိပေးလိုက်ရသည် ။

ဒါတွေဟာ ထင်မှတ်မထားသော ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းတစ်ခု။

"မသိင်္ဂီ"

"ဟင် ဪ ကိုတောက်ထွန်း"

"စကားပြောရင်းနဲ့ ငိုနေလို့ ၊ ဘယ်တွေအတွေ့တွေး ရောက်သွားတာလဲ"

"မမပြောခဲ့တာတွေ ပြန်အမှတ်ရလို့ ပါ၊ ရွှေလုံမေလေးကို တော်တော် စိတ်မချနိုင် ဖြစ်နေခဲ့တာ"

"မိခင်တစ်ယောက်ပဲဗျာ၊ သေမယ့်အချိန်မှာ ကိုယ့်အတွက် မကြောက်ရွံ့နိုင်ဘဲ သမီးအတွက်ပဲ ပူပန်နေခဲ့မှာ ပါ၊ ကျွန်တော် ကတိပေးနိုင်တာတစ်ခုရှိပါတယ်၊ သွားလေသူတွေရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို မမေ့မလျော့ဘဲ မသိင်္ဂီနဲ့ ရွှေလုံမေလေးကို အသက်ထက်ဆုံး စောင့်ရှောက်ပါမယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုတောက်ထွန်း၊ ကျွန်မအတွက်ထက် သနားစရာ တူမလေး ရွှေလုံမေကို ပိုပြီးဂရုစိုက် စေချင်ပါတယ်၊ ရှင်တို့ သားအဖပဲ အားကိုးစရာရှိတာပါ၊ ကလေးသဘာဝ ဆိုးနဲ့ အနိုင်ယူတတ်တာလေးတွေကိုလည်း ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါ ကိုတောက်ထွန်း၊ ရှင်တို့ သားအဖဆီက ကျွန်မမျှော်လင့်တာက ဒီတစ်ခုတည်းပါ"

"စိတ်ချပါ မသိင်္ဂီ သားလေးကို ကျွန်တော်သေချာ ဆုံးမသွန်သင်ထားပါ့မယ်၊ ကလေးဆိုတော့ နည်းနည်းသိတတ်နားလည်မှုလေးတွေ မရှိလို့ပါ၊ ဒါလည်း တဖြည်းဖြည်း ဖျောင်းဖျန်းချရင် သိသွားမှာ ပါ မသိင်္ဂီရယ်"

"အင်း သူတို့ ပိုရင်းနှီးအောင် ကျောင်းသွားရင် ကားတစ်စီးတည်းခေါ်သွားခိုင်းတာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

"ကျွန်တော်လည်း အဲလိုလုပ်ကြည့်မလားလို့ ပါ၊ သူတို့ ချင်း ခင်မင်ရ

င်းနှိုးပြီး သံယောဇဉ်တွေ တွယ်သွားစေချင်တယ်"

လူကြီးတွေက သူတို့ အစီစဉ်နှင့် သူတို့ ။

ကလေးတွေကသာ ဘယ်လိုနေမည်မသိဘဲ...။
